

Sygn. akt **III AUa 1367/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Niewiadowska-Patzer (spr.)

SSA Marta Sawińska

Sędziowie: del. SSO Małgorzata Aleksandrowicz

Protokolant: st.sekretarz sądowy Alicja Karkut

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2015 r. w Poznaniu

sprawy **P. G. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji P. G. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 20 maja 2014 r. sygn. akt VIII U 751/14

o d d a l a apelację.

del. SSO Małgorzata Aleksandrowicz	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer	SSA Marta Sawińska
------------------------------------	-------------------------------	--------------------

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 maja 2014r. Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił odwołanie P. G. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. z dnia 14 listopada 2013r., którą odmówiono mu prawa do przywrócenia renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu wyroku Sąd powołał się na następujące ustalenia;

P. G. (1) urodził się (...), z zawodu jest cukiernikiem, pracował także jako ślusarz narzędziowy i konserwator oraz tokarz i magazynier.

Decyzją z dnia 21 sierpnia 2008r. pozwany organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 31 lipca 2010r. Następnie decyzją z dnia 13 września 2010r. przedłużył prawo do świadczenia do 30 września 2013r.

Dokonując oceny stanu zdrowia ubezpieczonego P. G. (1) Sąd przytoczył wyniki badań i tak:

- w dniu 11 kwietnia 2013r. badanie USG Dopplera kończyn dolnych wykazało wielopoziomowe zmiany miażdżycowe o typie blaszek zlokalizowanych w obrębie tętnicy udowej powierzchownej; po prawej śladowy przepływ przez tętnice piszczelowe, przepływ przez udowe wspólne, podkolanowe i piszczelową przednią lewą o prawidłowym spectrum;
- przeprowadzone w dniu 3 lutego 2014r, badanie neurologiczne nie potwierdziło odchyłeń od normy,
- badanie przez kardiologa nie wykazało odchyłeń od normy;
- badanie przez chirurga wykazało stan po operacji przepukliny pachwinowej lewostronnej- prawidłowy, kończyny górne- tętna na tętnicach promieniowych wyczuwalne, gra naczyniowa prawidłowa, bez zmian troficznych, krążenie żyłne wydolne,
- badanie endokrynologiczne nie wykazało odchyłeń od normy,

U odwołującego rozpoznano chorobę nadciśnieniową niepowikłaną narządowo, padaczkę z rzadkimi napadami częściowymi prostymi; zespół bólowy szyjnego i lędźwiowego odcinka kręgosłupa – bez dysfunkcji ruchowej; prawidłową funkcję tarczycy po leczeniu izotopem ¹³¹I; miażdżycę tętnic kończyn dolnych.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne i przydatne dla potrzeb niniejszego postępowania dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz w aktach pozwanego. Za ważki dla ustalenia stanu faktycznego Sąd uznał dowód z opinii biegłych sądowych.

Sąd ocenił opinię biegłych jako sporządzoną w rzetelny i jasny sposób, w oparciu o zebraną w sprawie i przedstawioną biegłym dokumentację lekarską, wywiad lekarski oraz badanie odwołującego. Biegli wyraźnie wskazali dokumentację medyczną, z którą się zapoznali oraz szczegółowo opisali wyniki badań ubezpieczonego. W ich ocenie P. G. (1) jest osobą zdolną do pracy.

Dokonując analizy zgromadzonego materiału dowodowego Sąd przytoczył treść art., 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. z 2013 poz.1440), jednocześnie podkreślił, że przedmiotem sprawy było ustalenie tego, czy organ rentowy zasadnie odmówił P. G. (1) przywrócenia prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Zdaniem Sądu Okręgowego opinie biegłych lekarzy jednoznacznie wskazują na brak przesłanek do orzekania niezdolności do pracy, a tym samym odwołanie na podstawie art. 477¹⁴§1 k.p.c.. podlega oddaleniu.

Od powyższego wyroku ubezpieczony P. G. (1) złożył apelację kwestionując ustalenia Sądu I instancji. Apelujący podniósł, że nie wykazano poprawy stanu zdrowia.

Z treści apelacji wynika, że skarżący domaga się zmiany zaskarżonego wyroku i przyznania prawa do świadczenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Jak wynika z prawidłowych ustaleń Sądu I instancji, ubezpieczony P. G. (1) był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 20 lipca 2008r. do 30 września 2013r.

Po tym okresie ponownie wystąpił o dalsze prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, toteż organ rentowy prawidłowo powołał art. 61 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. 2013.1440) jako podstawę materialnoprawną dalszego przyznania prawa do świadczenia.

Zgodnie ze powołanym art. 61 ustawy emerytalnej prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Przywrócenie prawa do renty następuje ex lege w razie ponownego powstania niezdolności ubezpieczonego do pracy w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa przysługującego mu uprzednio, jeżeli prawo to ustało wskutek ustąpienia niezdolności do pracy .

Nie ma tu znaczenia, czy dochodzi do przywrócenia tego samego stopnia niezdolności do pracy. Jeżeli przywróceniu prawa do renty towarzyszy zmiana stopnia niezdolności do pracy w stosunku do pierwotnie przyznanego świadczenia, organ rentowy dokona tylko odpowiedniej korekty wysokości renty.

Istota sporu w rozpoznawanej sprawie sprowadzała się do ustalenia czy ubezpieczony jest ponownie osobą niezdolną do pracy w rozumieniu art.12 ustawy emerytalnej.

Niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ustawy emerytalnej).

Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. ustawy).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji uczynił przedmiotem dowodu fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.), nie ograniczał stron w możliwości składania wniosków dowodowych, a dla wyjaśnienia istoty sprawy przeprowadził postępowanie dowodowe uwzględniając wszystkie powołane dowody. W sędziowskiej ocenie materiału dowodowego Sąd Apelacyjny nie stwierdza żadnych uchybień, które mogłyby stanowić podstawę apelacji.

Przechodząc do rozważań Sądu I instancji w przedmiocie oceny stanu zdrowia wnioskodawcy pod kątem jego niezdolności do pracy, Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego.

Postępowanie dowodowe w powyżej wskazanym zakresie zostało przeprowadzone prawidłowo, bowiem oparte było na wiedzy biegłych lekarzy sądowych.

W toku przeprowadzonego postępowania dowodowego przed Sądem I instancji, powołani zostali biegli neurolog, endokrynolog, chirurg i kardiolog, a więc specjaliści ze wszystkich dziedzin niezbędnych dla dokonania prawidłowych ustaleń w zakresie oceny stanu zdrowia wnioskodawcy.

Biegli rozpoznali u badanego chorobę nadciśnieniową niepowikłaną narządowo, padaczkę z rzadkimi napadami częściowymi prostymi, zespół bólowy szyjnego i lędźwiowego odcinka kręgosłupa- bez dysfunkcji ruchowej, prawidłową funkcję tarczycy po leczeniu izotopem ¹³¹I oraz miażdżycę kończyn dolnych.

Biegli w łącznej opinii stwierdzili, że odwołujący jest zdolny do pracy.

Mając na uwadze, że ostatnio orzekana niezdolność do pracy była następstwem rozpoznania u badanego nadciśnienia tętniczego i padaczki (orzeczenie LO z 26.08.2010) istotne było ustalenie czy nastąpiła poprawa stanu zdrowia w zakresie tych schorzeń.

Biegły kardiolog stwierdził brak utrwalonych zaburzeń rytmu serca, aktywnej choroby wieńcowej, powikłań nerkowych oraz mózgowych w nadciśnieniu tętniczym oraz niewydolności serca. Nie stwierdzono naruszenia sprawności organizmu badanego.

Również biegły neurolog uznał, że odwołujący nie jest osobą niezdolną do pracy w jakimkolwiek stopniu z powodu schorzeń ze strony narządu ruchu i/lub układu nerwowego. W badaniu przedmiotowym neurologicznym stwierdza się zadowalającą sprawność ruchową, nie obserwuje się klinicznych wykładników dysfunkcji kręgosłupa ani stawów obwodowych, brak jest objawów korzeniowych, a stan przedmiotowy neurologiczny jest prawidłowy. Napady padaczkowe u odwołującego są rzadkie, mają charakter napadów częściowych prostych lewostronnych, nie dochodzi zatem do upadków, utrat przytomności, wymaga pobierania nieznacznych dawek jednego leku przeciwpadaczkowego. Stąd w ocenie biegłego brak jest podstaw do orzekania z przyczyn neurologicznych dalszej niezdolności do pracy. Biegły podkreślił, że istotnym elementem poprawy jest przede wszystkim zmniejszenie się częstości napadów padaczkowych. Odwołujący nie może jedynie wykonywać niektórych prac zarobkowych typowo przeciwwskazanych dla osób cierpiących na padaczkę.

Z uwagi na posiadane kwalifikacje odwołujący nie musi wykonywać takich prac, a może wykonywać liczne prace fizyczne w tzw. warunkach bezpiecznych, m.in., jako ciastkarz-cukiernik czy jak ostatnio-konserwator.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego opinia opracowana przez biegłych stanowi wiarygodny materiał dowodowy, a Sąd I instancji miał pełne podstawy do uznania jej za podstawę rozstrzygnięcia.

Wskazać należy, iż opinia biegłych lekarzy sądowych została sporządzona fachowo, w oparciu o aktualną wiedzę, przedstawione w nich wnioski poparte są odpowiednimi argumentami.

Należy także podkreślić, że biegli należycie wyjaśnili, wbrew zarzutom apelującego, w czym upatrują poprawę stanu zdrowia odwołującego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wobec jednoznaczności opinii biegłych powołanych przed Sądem I instancji, nie było konieczności uzupełniania postępowania dowodowego. Zarzuty apelacji w świetle szczegółowych wyjaśnień biegłych zaprezentowanych w opiniach, są nietrafne i stanowią jedynie bezzasadną polemikę z wnioskami tych opinii.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż samo niezadowolenie strony z treści opinii biegłego, gdy nie zgłasza ona żadnych konkretnych zarzutów w stosunku do opinii, nie powoduje konieczności powoływania kolejnego biegłego czy kolejnych biegłych (por. SN z 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, niepubl. oraz SN z 18 lutego 1974 r., II CR 5/74, Biuletyn SN 1974 r., Nr 4, poz. 64). Odmienne stanowisko oznaczałoby, iż należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, aby upewnić się, czy niektórzy z nich nie byłiby zdania takiego samego jak strona (por. T. Ereciński Komentarz do Kodeksu Postępowania Cywilnego, Część Pierwsza, Postępowanie Rozpoznawcze, Warszawa 1997 r., str. 439). Nadto wskazać należy, że, Sąd nie może zając stanowiska odmiennego co do stanu zdrowia wnioskodawcy, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, niż wyrażone w opiniach biegłych (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87, PiZS 1988/7/62).

W tym stanie rzeczy prawidłowo Sąd I instancji uznał, iż odwołujący nie spełnił podstawowej przesłanki niezbędnej do nabycia dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, a mianowicie nie został uznany przez biegłych za osobę nawet częściowo niezdolną do pracy.

Wobec uznania, że zarzuty apelacyjne były bezzasadne oraz mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne - na podstawie art. 385 k.p.c. - należało orzec o oddaleniu złożonej w niniejszej sprawie apelacji.

Na marginesie należy zauważyć, iż z uwagi na pojawienie się nowej jednostki chorobowej ubezpieczony decyzją z dnia 26 stycznia 2015r, otrzymał prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od 1.11.2014r. do 31.01.2016r. Powyższa okoliczność nie ma jednak wpływu na niniejszą sprawę , albowiem przedmiotem rozpoznania jest stan zdrowia wnioskodawcy z daty decyzji czyli w listopadzie 2013r.

del. SSO Małgorzata Aleksandrowicz	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer	SSA Marta Sawińska
------------------------------------	-------------------------------	--------------------